

лядъ край дългата софра, сложена на чардака, покрита съ шарена черга. Виждаме наредени възгвници а на полицитѣ блѣстятъ чисти лѣснати сахани, до които мжждѣе горящето кандало въ иконостаса, обкиченъ съ здравецъ и босилекъ . . .

Така идилично поетични сж и неговитѣ типове. Въ тѣхнитѣ души блика познатата славянска добродушностъ и откровеностъ, поломена въ затрогваща наивностъ. Тѣ всички излъчватъ човѣчностъ и доброта. повече отъ насъ, радватъ се на живота, и гледатъ на земята като на благодатна майка, която е разкрила за тѣхъ широко своитѣ щедри обятия, и имъ дава всичко. И после, тѣ всички отекватъ една неспирна и безначална пѣсенъ въ пѣсни, или пъкъ въ упоителна свирня на нашия кавалъ. За това тѣй малко той ни говори за смъртта. И героитѣ му като че отиватъ безсмъртни въ една мистична очарователностъ. Всички негови герои сж напълно обрисувани, и завършени личности. Тѣхнитѣ тихи и безмѣтежни образи ни разкриватъ и тѣхния вътрешенъ миръ: ту наивенъ, ту спривавъ и недовѣрчивъ, а най-вече любознателенъ, какъвто е българина, израсналъ въ нашитѣ крайстаропланински села, въ които още се пазятъ заветитѣ, традициитѣ, повѣриитѣ, обрядитѣ и миросгледа на нашитѣ бащи и дѣди . . .

Когато пъкъ Ив. Кириловъ рисува пѣстроцаѣтнитѣ си акварели на потайнитѣ кѣтове отъ Балкана, или пъкъ заслушаното просторно поле предъ жѣтва, тогава той ни дава най-великолепнитѣ пейзажи отъ родината. Тогава въ него азъ виждамъ най-даровития нашъ пантеистъ, който като Хамсуна вдъхва животъ на земята. на Балкана, и тѣ ни ставатъ близки на душата и сърдцето, сякашъ съ насъ чувствуватъ и страдатъ.

И всички тия картини сж обляни съ толкова свежа ведрина, обкржжени съ толкова въздухъ, слънце и хармония.

И всичко това — за хора и животъ, за повѣрия легенди, за спокойното поле и шумния Балканъ — е казано съ единъ звученъ и хармониченъ езикъ, който чуваме като пѣснопѣене. И, може-би, тоя езикъ уду-